

Živ—žav.

»Pa je bilo lepo, sem imel avto, veš. Lep avto, na štirih kolesih, pa ves zlat, pa velik, velik in vojaki so bili, pa smo se peljali naprej in naprej in sem jaz šofiral, veš, prav jaz, pa smo tako vpili in streljali, pa veš, samo muca je kriva!« Blažku na jok.

»Kaj pa čenčaš, Blažek, saj vse to ni nič res!«

»Res je, res! Muca je pa kriva, da ni bilo več avta in je bilo kar vse črno in sem moral dol! Potem sem padel v lužo. Boš kupila tak avto, mama? Boš, zdajle? Ali pa jutri? Ali pa za god? Boš mama?«

Mama je že preoblačila Blažka, ga umivala, mu dala mleka in kruha in mu prinesla knjig.

»Zdaj pa lepo mirno sedi in da se mi niti ne zganeš s stola! Pojdeva v mesto!«

2.

Blažek se zamisli. Gleda slike, modro se drži in živi v podobah pred seboj. Glej jih, angelčke, kako nosijo zvezdice po nebu in jih prižigajo! Kakšen je tale mali, komaj vleče zvezdo, kar razjokal se bo! In luna! Debela je in hude oči ima. Pa menda vendar ne bo požrla teh angelčkov? Joj, tamle! Skoraj, skoraj se bo zvrnil angelček čez rob neba! O, pa mu že hiti večji angel na pomoč! In onile tamle piska na piščalko in lica ima napeta ko dva jabolčka. Blažek lista in lista naprej, pa se spomni kužka. Ozre se. Sam je! Kužka menda ne bo sem? »Mama!« pokliče in steče po sobah. »Kaj pa je?« se oglasi mama, ki je že pripravljena za v mesto.

Blažek prime mamo za roko in jo poljubi.

»Hvala, da me nisi natepla.«

Mama poboža Blažka in reče:

»Zdaj si priden. Drugič te pa bom, če boš še ušel.«

»Saj nisem nalašč, mama. Nikoli več ne bom!«

»Zdaj pojdiva.«

Gresta in Blažek izprašuje:

»Ali pridejo tudi kužki v nebesa?«

»Pa ne vem.«

»Kakšni pa so nebeški kužki?«
 »Saj jih ni. Samo ljudje pridejo v nebesa.«
 »Ali sem jaz tudi ljudje?«
 »Seveda si.«
 »Jaz bi bil rad kmalu v nebesih!«
 »Priden moraš biti, pa boš.«
 »Zmeraj bom priden. Ali boš kupila avto?«
 »Ko ni denarja.«
 »Zakaj ga pa ni?«
 »Ga pač ni.«
 »Pa ga naredi, mama!«
 »Samo kralj ga sme.«
 »Jaz bom kralj, veš, pa bom delal denar. Peljiva
 se s tramvajem, mama!«
 »Kar peš pojdiva, saj imava zdrave noge.«
 »Oh, dajva se peljati!«
 »Ne, ne, kar brž pojdiva!«
 Blažek se kislo drži in zaostaja.
 »Pojdi, Blažek!«
 »Nič te ne maram.«
 »Pa si rekel, da boš priden?«
 »Saj bom, mama, saj bom! Boš kupila cukrčkov?«
 »Potem, če boš priden.«
 Blažku se razjasni obraz in steče naprej.
 »Blažek!« ga kliče mama.
 A Blažek teče in teče in izgine v neki veži.
 »Hul!« zavpije, ko pride mama mimo in plane iz
 veže. »Si se zelo prestrašila?«
 »Huda sem. Daj mi roko!«
 Nekaj časa gre Blažek mirno z mamom. A ko blisk
 izvije roko iz mamine in je že na drugi strani ceste.
 »Mama! Poglej! Vlakec in zrakoplov! Boš kupila?«
 Mama pa siloma potegne Blažka za roko.
 »Zakaj ima pa konjček drsalke?« se domisli Bla-
 žek in bi skoraj stopil tik pred konja.
 »To so podkve, Blažek.«
 »Jaz pa nimam podkev. Zakaj ne?«
 »Saj nisi konj.«
 »Ko bom velik, bom pa konj, veš.«
 »Pa boš moral vleči težke vozove.«

(Dalje.)